

Pyeongchang 2018: menestyksen maljoja ja tappion karvasta kalkkia

”Mies se on hävinnytkin”. Siinäpä pikkupoikana mummulta saamani viisas neuvo jalkapallokentille. Tappiot ovat normaali osa urheilua; ja luonnollinen osa kaikkea elämää.

Häviäminen ei vie keneltäkään ihmisarvoa. Maine voi kärsiä korkeintaan siitä, miten häviöönä suhtautuu. Reilusti kannettu tappio kertoo paljon ihmisen sisäisestä suuruudesta, ja vastaavasti raukkamaisesti vastaanotettu tappio – tai voitto – pienuudesta.

Suomalaisia urheiluselostuksia kun kuuntelee, niin tuntuu, että kovin usein suomalaisten menestymättömyys johtuu epäonnesta. Mutta jos kaatuu aitajuoksussa, niin oikeasti kyse ei ole harmittavasta epäonnesta, kuten selostajat asian kuittaavat. Eikö aitajuoksussa nimittäin kilpailla juuri siitä, kuka pystyssä pysyen ja kaatumatta ehtii nopeinten maaliin? Tai jos pujottelussa kiertää kepin väärältä puolelta, ei sekään ole epäonnea. Eikö pujottelussa juuri nimenomaan siitä kilpailla, kuka nopeinten ehtii maaliin kepit oikealta puolelta kiertäen?

Entä loukkaantumiset? Jos takareisi revähtää keihäänheitossa, niin onko kyse epäonnesta? Eikö kuitenkin juuri siitä kilpailla, kenellä on kestävimmat jäntereet, parhaiten rasitusta ja repäisyä sietävät lihakset? Eli kuka on paitsi eniten, niin myös viisaimmin osannut treenata kroppaansa?

Vain rebellisyys avaa oven johonkin parempaan.

Olympialaisten taustalla on paljon yleviä aatteita ja ihanteita. Ne kannattaa ottaa tosissaan, myös kotisohvan iltakassosomossa. Kannustaa omia, mutta osata iloita myös muunmaalaisten menestyksestä, antaa aidosti tunnustusta tappion kärsineille, eikä turhaan harmitella omien epäonnea.

Kirkon opetuksen mukaan aina on mahdollista aloittaa alusta uudestaan. Tärkeintä ei siis ole se, mitä virheitä, töppejä, jopa rikoksia, olet tehnyt. Tärkeämpää on, miten jatkat niistä eteenpäin, miten hoidat jälkipyykin.

Kyse on neljästä porras-askelmasta: virheiden tunnustamisesta, anteeksipyytämisestä, vastuun kantamisesta ja uudelleen uudella asenteella aloittamisesta. Ne ratkaisevat. Ja Jumala ei ainoastaan avaa kolkuttavalle tuhlaajapojalle ovea, vaan Hän suorastaan juoksee tätä vastaan ja sulkee syliinsä. Eli omin voimin ei tarvitse päästä lähellekään tuota nelosporrasta.

VILLE NIITTYNEN
KAARINAN KIRKKOHERRA